

Residuals

Jordi Teixidor
Residuals

[Fragment del final del monòleg de la Sra. V]

[Sra. V]

Hauré d'entrar, per això
un dia d'aquests
haig de trobar el rínxol com un fil d'or
i obrir la finestra, no es pot viure
tants segles amb tanta pudor
pensaran que sóc bruta i no
és que el senyor no para de fer la marmota
o potser repassa la lliçó dels seus records
i no pot fer-ho al sol assegut a la placeta
com els de la seva edat, no
ell ho fa a les fosques
dins aquest nínxol pudent, potser
s'hi vol anar acostumant i fer pràctiques
o potser es pensa que ja hi és i s'hi troba bé
o t'equivoques com sempre
i no és això, burra
el que passa és que no el vas deixar anar
a Mèxic i d'acord, no me'n vaig anar, però serà
com si no hi fos

què et pensaves, pots estar contenta
no me n'he anat a Mèxic
estàs a punt?
què més vols, de què et queixes, però
no, tampoc, en realitat
només pregunta i pregunta encara
per què te l'havies d'endur al poble
perquè
què havia de fer si bombardejaven Barcelona
i encara es veu l'esquerda a la casa
quan hi passo cada dia encara hi és
doncs així
va repetint on eres, tu, aquell dia
on eres, però no ho dius, ho pregunta per dins
i somriu
és la seva venjança, pobre
l'únic que li queda
en canvi jo m'he tornat insensible
i ara estic bé
tantes vegades que he passat
pel carrer del tren
però tant se me'n dóna la seva venjança
perquè estic viva, no sé ben bé per què
però encara estic viva, i al capdavall
si volia anar a Mèxic
a casa em tenien com una reina
no hauria deixat de tocar el piano
ni s'haurien jugat la botiga a les cartes

i era jove, homes, per triar i remenar
ay, ojitos negros
deu fer mig segle que és massa tard
però ja no em fa res
sola i tot, sóc aquí
respiro, hi veig, penso, parlo, ho veus
i visitaré Poblet i Santes Creus i les coves
he, he, i tu sol
com Déu abans de la Creació
que necessites la gent
com escarabats dins una gàbia
i punxes i burxes i turmentes
i així et penses que ets viu
però ara sóc jo qui riu, ho veus
a mi no em fa res, no pateixis
ja no tinc gens de por
d'una cosa només: la mona aquella
amb la pudor, si un dia vol entrar
i ja s'ho pensa, ella, fa dies que ho sospita
encara no ha tornat, com pot ser
o potser vindrà i no hi seré
per això haig de fer canviar el pany
quina pudor, dirà
i llavors pot entrar, voldrà fregar i
no, haig de fer entrar el sol
i fer dissabte amb força lleixiu
què pensaran, si no
i no cal que et llevis, em sents

a més a més em fan falta les tisores
de manera que obriré de bat a bat
fregaré i espolsaré
i ja pots fer el que vulguis
que canviaré els llençols
tant si et mous com si no
em sents
entro, eh
doncs, au, mira, t'ho dic ara, per mi
te'n podies anar a Mèxic, a Veneçuela
o a la Cotxinxina
cochinchi-chi, cochinchinoise
cochinchinoise
Joséphine Baker!
messieurs dames, jo també
el més bonic que tenia eren les cames
sempre he caminat molt, jo
pujo els quatre pisos i no em canso
i estic molt bé, és clar
ell, en canvi
com havies canviat, últimament
Senyor Déu meu
cochinchi-chi, cochinchinoise
cochinchinoise
com havies canviat

.

...'

[Estrenada el 24 de maig de 1990 pel Centre Dramàtic de la Generalitat, al Teatre Romea, amb direcció de Jordi Mesalles.]